

آورده‌اند که...

درویشی مجرد گوشهٔ صحرایی نشسته بود. پادشاهی بر او بگذشت؛ درویش - از آنجا که فراغِ مُلکِ قناعت است - سر بر نیاورد و التفات نکرد. سلطان - از آنجا که سَطَوْتُ* سلطنت است - برنجید و گفت: این طایفهٔ خرّقه پوشان امثال حیوان‌اند و اهلّیت و آدمیت ندارند. وزیر نزدیکش آمد و گفت: ای جوان مرد، سلطان روی زمین بر تو گذر کرد؛ چرا خدمتی نکردی و شرط ادب به جای نیاوردی؟ گفت: سلطان را بگوی توقع خدمت از کسی دار که توقع نعمت از تو دارد و دیگر، بدان که ملوک از بهر پاس رعیت‌اند نه رعیت از بهر طاعتِ ملوک.

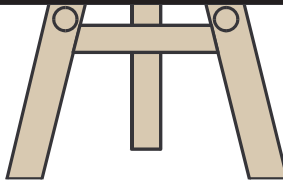
پادشاه پاسبان درویش است   کرچه را پیش به فرّ دولت اوست
گوسپند از برای چوپان نیست   بلکه چوپان برای خدمت اوست

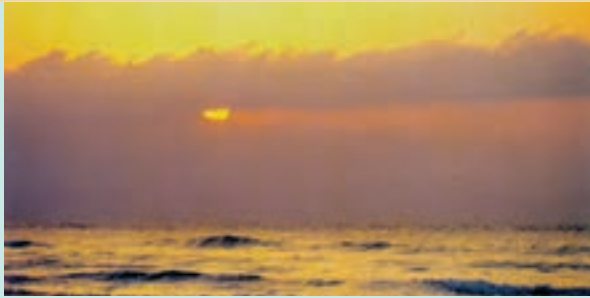
ملک را گفتِ درویش استوار آمد؛ گفت: از من تمنّایی بکن. گفت: آن همی خواهم که دگر باره زحمت من ندهی. گفت: مرا پندی بده؛ گفت:

دریاب کنون که نعمت هست به دست

کلین دولت و ملک می رود دست به دست

گلستان سعدی

وقت سحر

دوش وقت سحر از غصه نجاتم دادند   و اندر آن ظلمت شب آب حیاتم دادند
 بی خود از شعله می پرتو داتم کردند   باده از جام تجلی* صفا تم دادند
 چه مبارک سحری بود و چه فرخنده شبی   آن شب قدر که این تازه براتم دادند
 بعد ازین روی من و آینه وصف جمال   که در آنجا خبر از جلوه داتم دادند
 من اگر کامروا گشتم و خوشدل چه عجب   مستحق بودم و اینها به زکاتم دادند
 حاتم آن روز به من مرثه این دولت داد   که بدان جور و جفا صبر و ثباتم دادند
 این همه شد و شکر کز سحتم می ریزد   اجر صبری است کز آن شاخ نباتم دادند

همت حافظ و اقباس سحر خیزان بود
 که ز بند غم ایام نجاتم دادند

حافظ